

บทที่ 1

บทนำ

พื้นเมือง (Andrographis paniculata (Burm f.) Nees. วงศ์ Acanthaceae) เป็นพืชสมุนไพรที่เป็นที่รู้จักกันว้างกว้าง และมีการนำมาใช้ทั่วไปในหลายประเทศในแบบเดียวกันทั่วโลก ดึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งรวมถึงในหลายประเทศที่มีการใช้สมุนไพรกันอย่างแพร่หลาย เช่น อินเดีย จีน และประเทศไทย โดยมีข้อบ่งใช้ที่ต่างๆ กันไปตามแต่สถานที่ที่ใช้และภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่น ด้วยอย่างเช่น ในทางการแพทย์อยุธราเวท พื้นเมืองเป็นสมุนไพรที่ใช้เป็นป้องกันโรคตับและสารพิษต่อตับ (Patwardhan et al, 2005) ส่วนในทางการแพทย์แผนไทย และตามข้อบ่งใช้ของสมุนไพรพื้นเมืองตามที่แนะนำให้ใช้ในงานสาธารณสุขมูลฐาน ระบุให้ใช้พื้นเมืองเป็นยาลดไข้ รักษาอาการเจ็บคอและอักเสบของทางเดินหายใจส่วนบนแบบที่ไม่ติดเชื้อ รักษาอาการท้องเสียแบบไม่ติดเชื้อ และรักษาแพลพูอง (มาโนช วามานนท์ และเพญนา ทรัพท์เจริญ, 2537) นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาฤทธิ์ทางชีวภาพอีกด้วย ของสมุนไพรพื้นเมืองนี้อีก ด้วยท้องถิ่นที่ต้องการคุณประโยชน์ ภูมิคุ้มกันและฤทธิ์กระตุ้นการแบ่งตัวของเซลล์ (Matsuda et al, 1994; Ajaya Kumar et al, 2004); ฤทธิ์ลดความดันโลหิตและชลออัตราการเต้นของหัวใจ (Zhang et al, 1998); ฤทธิ์ในการต้านเชื้อมะลาเรีย (Najib Nik A Rahman et al, 1999); และฤทธิ์ความเป็นพิษต่อเซลล์มะเร็งหลายชนิด (Ajaya Kumar et al, 2004) เป็นต้น

สมุนไพรพื้นเมืองเป็นหนึ่งในสมุนไพรในรายการต้นๆ ที่กระทรวงสาธารณสุขให้ความสนใจและผลักดันให้มีการใช้เพื่อการดูแลรักษาคน老弱 ตามโครงการสาธารณสุขมูลฐาน โดยกำหนดให้ใช้เป็นสมุนไพรที่ใช้ลดไข้ แก้เจ็บคออันเนื่องจากทางเดินหายใจส่วนต้นอักเสบ รักษาอาการท้องเสียที่ไม่ได้เกิดจากการติดเชื้อ และใช้สำหรับรักษาแพลพูอง (มาโนช วามานนท์ และเพญนา ทรัพท์เจริญ, 2537) ส่วนข้อบ่งใช้ตามเภสัชตำรับ Thai Herbal Pharmacopoeia (1998) ระบุให้ใช้เป็นยาลดไข้ แก้ท้องเสีย และรักษาอาการอักเสบใน เลยุงจิต และเมื่อกระทรวงสาธารณสุขกำหนดนโยบายการจัดทำมัญชียาหลักแห่งชาติประเทยาสมุนไพร สมุนไพรพื้นเมืองเป็นหนึ่งในสมุนไพร 5 ชนิดที่ได้รับการคัดเลือกให้อยู่ในรายการมัญชียาหลักประเทยาสมุนไพรที่ยังไม่มีการติดตาม โดยระบุให้ใช้เพื่อรักษาอาการเจ็บคอจากการอักเสบในระบบทางเดินหายใจส่วนต้นที่ไม่เกิดจากการติดเชื้อ รวมถึงเพื่อใช้เป็นสมุนไพรเพื่อลดไข้และแก้ปวด (National Drug Committee, 1999)

เมื่อเปรียบเทียบกับสมุนไพรชนิดอื่นๆ ตามที่ปรากฏในรายการมัญชียาหลักแห่งชาติแล้ว จะเห็นได้ว่า พื้นเมืองเป็นสมุนไพรที่มีศักยภาพในการนำไปใช้และพัฒนาเพื่อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ในระดับที่ไม่ด้อย

กว่าสมุนไพรอื่น เช่น ขมิ้นชันและไฟลเลย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับสมุนไพรอื่นๆ แล้ว จะเห็นได้ว่า ผลิตภัณฑ์ที่มีพื้นเมืองไทยเป็นองค์ประกอบหลักมีจำนวนน้อยกว่าสมุนไพรอื่นที่มีตัดกับภาพในระดับเดียวกัน และได้รับการพัฒนาในช่วงระยะเวลาเดียวกัน ทั้งนี้ ผลิตภัณฑ์ที่มีสมุนไพรที่มีพื้นเมืองไทยเป็นองค์ประกอบและมีวิธีการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถลดเวลาและต้นทุนลงได้ ซึ่งเป็นจุดเด่นที่สำคัญของสมุนไพรพื้นเมืองไทย

ในขณะที่ปัจจัยในด้านการผลิตและความคุ้มค่าในการลงทุนเพื่อการเพาะปลูกและการแปรรูปวัตถุดิน เป็นองค์ประกอบหลักที่ทำให้การพัฒนาพื้นเมืองไทยเป็นไปอย่างล้าช้าเมื่อเทียบกับสมุนไพรอื่น ปัจจัยหนึ่งที่ไม่ควร忽略คือปัจจัยที่เกิดจากอายุขันและวันหมดอายุของสมุนไพร ทั้งนี้ ตามที่ระบุใน *Thai Herbal Pharmacopoeia* (1998) สมุนไพรพื้นเมืองไทย เป็นสมุนไพรเพียงชนิดเดียวที่มีการกำหนดระยะเวลาที่การเก็บรักษาและอายุขัน ซึ่งระบุให้ไว้ภายในระยะเวลา 1 ปี อันเป็นอายุขันที่สั้นมากและไม่คุ้มค่าต่อการพัฒนาและการลงทุนเพื่อการผลิตในระดับอุตสาหกรรม

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ *Thai Herbal Pharmacopoeia* (1998) ระบุอายุขันของสมุนไพรในระยะเวลาที่สั้นมาก ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความคงตัวและอัตราการสลายตัวของสมุนไพร รวมถึงการสลายตัวขององค์ประกอบทางเคมีในสมุนไพรกลับมีความคลุมเครือ และไม่เพียงพอต่อการพิจารณาตัดสินใจกำหนดแนวทาง การพัฒนาเพื่อปรับปรุงคุณภาพและอายุขันของสมุนไพร การศึกษาวิจัยตามโครงการวิจัยนี้ เป็นหนึ่งในภาระงานการวิจัยฉบับต้นๆ ที่ดำเนินการศึกษาความคงตัวของสารสำคัญในสมุนไพรอย่างเป็นระบบ โดยใช้ การศึกษาความคงตัวของตัวอย่างสมุนไพรในรูปผงสมุนไพรแห้งภายใต้สภาวะเร่งด้วยความร้อนเป็นต้นแบบในการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการกำหนดตัวแปรเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการสลายตัวขององค์ประกอบทางเคมีในสมุนไพร ก่อนจะนำไปสู่การศึกษาความคงตัวในสภาวะการเก็บรักษาจริง ซึ่งจะมีส่วนในการพัฒนา ข้อกำหนดและมาตรฐานของสมุนไพรตามหลักฐานเชิงประจักษ์ และสนับสนุนแนวทางการพัฒนาสมุนไพรพื้นเมืองไทยเพื่อการใช้ในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นจริงต่อไป

1.1. พื้นเมืองไทย และองค์ประกอบทางเคมีในพื้นเมืองไทย

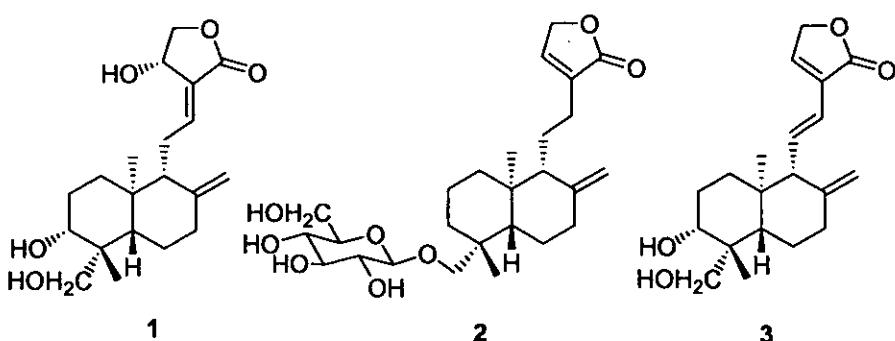
พื้นเมืองไทย (ชื่ออื่น พื้นเมืองไทย สามสิบตี น้ำลายพังพอน) ตามคำจำกัดความใน *Thai Herbal Pharmacopoeia* (1998) คือ ส่วนที่อยู่เหนือดินของพืชที่มีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Andrographis paniculata* (Burm. f.) Nees. (synonym *Justicia paniculata* Burm. f.) 山羊角 (Acanthaceae) ลักษณะของพืช เป็นพืชล้มลุกอายุ 1 ปี ต้นดัง

ทรง สูงประมาณ 1 เมตร หน้าตัดลำต้นเป็นรูปสี่เหลี่ยม ในเบี้ยนใบเดียว ออกร่องข้าม รูปใบเป็นรูปใบหอกปลายแหลม เนื้อใบเนื้อ ขอบใบเรียบถึงเป็นลูกคลื่นเล็กน้อย ขนาดใบยาวประมาณ 2-12 เซนติเมตร กว้างประมาณ 1-3 เซนติเมตร ในที่ส่วนบนของต้นมักจะอยู่ในรูปของใบประดับช่อออก ก้านใบสั้น ช่อออกเป็นรูปจัตรยางยาวประมาณ 10-30 เซนติเมตร ติดช่อที่ยอดและที่ข้อ มีใบประดับขนาดเล็กและก้านช่อออกสั้น

กลีบดอกชั้นนอกของพื้นเมืองมี 5 กลีบ ขนาดเล็กและเป็นเส้นตรง กลีบดอกชั้นในเป็นแบบใบลาบีเอท (รูปริมฝีปาก) มีหลอดแคบๆ ยาวประมาณ 6 มิลลิเมตร ส่วนปลายกลีบนานอกมีกลีบด้านบนรูปยาง ลีลาวดะปลายเหลือง ปลายกลีบด้านล่างเป็นรูปสี่เหลี่ยม ลีลาวดะแมตต์สีขาว เกสรตัวผู้ 2 ชั้นแทรกในหลอดและยื่นออกจากกลีบดอก กระเบาะเกสรตัวผู้ติดกับก้านชูที่ฐาน รังไข่ติดเหนือกลีบดอก มี 2 ห้อง และมีก้านชูเกสรตัวเมียยื่นมาด้านนอก ผลเป็นแบบแคปซูลรูปยางและตรง ความยาวประมาณ 1-3 เซนติเมตร และกว้างประมาณ 2-5 มิลลิเมตร มีร่องตามยาวด้านหน้าก้านว่างของแคปซูล เมล็ดขนาดเล็ก รูปเกือบเป็นสี่เหลี่ยม

สมุนไพรพื้นเมืองที่เก็บได้ทั้งต้น เป็นส่วนผสมของใบรูปใบหอกและก้านหน้าตัด สี่เหลี่ยมที่หักปนกัน กรอบ สีเขียวเข้ม และอาจพบส่วนของผลหรือดอกปะปนบ้างเล็กน้อย

องค์ประกอบทางเคมีของพื้นเมืองเป็นสารประกอบไดเทอร์พีนแลคโทน (diterpene lactones) รวม ในกลุ่ม labdane โดยมีสารแอนโตรกราไฟล์ต์ (1) เป็นองค์ประกอบหลัก (มากกว่า 7%) และเป็นสารสำคัญที่มีผลต่อการแสดงฤทธิ์ทางเภสัชวิทยาส่วนใหญ่ของสมุนไพรชนิดนี้ด้วย นอกจากนั้น ยังมีอนุพันธ์ไดเทอร์พีนแลคโทน อีก ตัวอย่างของอนุพันธ์ไดเทอร์พีนแลคโทนที่มีการรายงานในอัตราส่วนที่สามารถตรวจพบได้ ได้แก่ โน-แอนโตรกราไฟล์ต์ (2) และดีออกซีไดคิโนโตรแอนโตรกราไฟล์ต์ (3) ส่วนองค์ประกอบทางเคมีอื่นๆ ตามที่ระบุใน Thai Herbal Pharmacopoeia (1998) ได้แก่ แอนโตรกราไฟล์ไซด์ ดีออกซีแอนโตรกราไฟล์ต์ นินแอนโตรกราไฟล์ไซด์ ดีออกซี-ออกไซแอนโตรกราไฟล์ต์ ดีออกซีแอนโตรกราไฟล์ต์ แอนโตรกราฟิน โนไมแอนโตรกราไฟล์ต์ แอนโตรกราแฟน แอนโตรกราฟอน รวมถึงองค์ประกอบทางเคมีกลุ่มอื่นเช่น สิโตสเตรออลกลูโคไซด์ แอนโตรกราไฟล์สเตอโรน และสารประกอบฟลาโวนอยด์อื่นๆ

นอกเหนือจากที่รวมรวมใน Thai Herbal Pharmacopoeia แล้ว รายงานการศึกษาทางพฤกษศาสตร์ของสารกลุ่มไดเทอร์ปินแอลคโ陶นที่พบในพื้นเมืองไทยและมีการรายงานนับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา มีไม่นัก ทั้งนี้ เนื่องจากในรายงานวิจัยฉบับนี้ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแยกสกัดสารใหม่หรือการเปรียบเทียบโครงสร้างทางเคมีของสารที่สกัดได้ ดังนั้น ในส่วนของการสำรวจเอกสารนี้ จะนำเสนอเฉพาะแหล่งอ้างอิงที่รายงานสารเคมีแต่ละชนิดเท่านั้น ตามที่แสดงในตารางที่ 1 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 1. ตัวอย่างอนุพันธ์ไดเทอร์ปินแอลคโ陶นจากพื้นเมืองไทยที่รายงานในช่วงทศวรรษที่ 1990 - 2000

สารตัวอย่าง	เอกสารอ้างอิง
- <i>ent</i> -14 β -hydroxy-8(17),12-labdadiene-16,15-olide-3 β ,19-oxide	Jantan and Waterman, 1994
- 14- <i>epi</i> -andrographolide	Matsuda et al, 1994
- isoandrographolide	
- 14-deoxy-12-methoxyandrographolide	
- 12- <i>epi</i> -14-deoxy-12-methoxyandrographolide	
- 14-deoxy-12-hydroxyandrographolide	
- 14-deoxy-11-hydroxyandrographolide	
- 14-deoxy-12,11-didehydroandrographiside	
- 6'-acetylneoandrographolide	
- bisandrographolide A	
- bisandrographolide B	
- bisandrographolide C	
- bisandrographolide D	
- 3-O- β -D-glucopyranosyl-14,19-dideoxyandrographolide	Shen et al, 2006
- 14-deoxy-17-hydroxy-andrographolide	
- 19-O-[β -D-apofuranosyl](1 \rightarrow 2)- β -D-glucopyranosyl]-3,14-dideoxy-andrographolide	
- 3-O- β -D-glucopyranosylandrographolide	
- 12S-hydroxyandrographolide	
- andrographatoside	
- andropanolide	Pramanick et al, 2006

1.2. ความคงตัวของสมุนไพรพื้นเมืองและขององค์ประกอบทางเคมีในสมุนไพร

ตามที่รายงานแล้วข้างต้นเกี่ยวกับข้อจำกัดด้านอายุชีวันของสมุนไพรพื้นเมืองตามที่ระบุใน Thai Herbal Pharmacopoeia ซึ่งกำหนดให้เก็บรักษาสมุนไพรในสภาวะการเก็บรักษาที่เหมาะสมเป็นเวลาไม่เกิน 1 ปี ข้อกำหนดดังกล่าว ต้องอยู่บนผลการศึกษาโดยกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ซึ่งศึกษาปริมาณของสารประกอบแอลค-

โภนทั้งหมดในตัวอย่างสมุนไพรพื้นเมืองไทย ซึ่งเก็บในรูปตัวอย่างผงสมุนไพรแห้งที่อุณหภูมิ 25°C ในระยะเวลา 1 ปี ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณของสารประกอบแอลกอฮอล์ในสมุนไพรพื้นเมืองลดลงประมาณ 26% หลังจากที่เก็บไว้ประมาณ 1 ปี (Dechatiwongse Na Ayudhya et al, 1993)

จากการศึกษาความคงตัวของแอนโพร์โไฟฟ์ในสภาวะของแข็งโดยการเร่งด้วยความร้อน (Lomlim et al, 2003) พบว่าความคงตัวของแอนโพร์โไฟฟ์ขึ้นกับสภาพผลึกของสารตัวอย่าง ในกรณีที่แอนโพร์โไฟฟ์อยู่ในรูปที่เป็นผลึก สารตัวอย่างมีความคงตัวตีมาก (ไม่สามารถตรวจพบการเปลี่ยนแปลงทางเคมีได้) หลังจากที่เก็บสารตัวอย่างไว้ที่ 70°C นาน 1 เดือน) แต่เมื่อเตรียมตัวอย่างให้อยู่ในรูปของแข็งอสัณฐาน โดยการเตรียมให้เป็น solid dispersion ในโพลีไวนิลไพรอลิโคน K30 (PVP-K30) อัตราส่วนแอนโพร์โไฟฟ์:PVP-K30 เท่ากัน 1:2 สารตัวอย่างถablyตัวอย่างรวดเร็วและมีอัตราการสลายตัวที่แปรผันตามอุณหภูมิ โดยจะลดลงตามค่าคงที่ของปฏิกิริยาการสลายตัวที่อุณหภูมิ 25°C โดยใช้สมการของ Arrhenius ได้เป็น $3.8 \times 10^{-6} \text{ วัน}^{-1}$ ค่าคู่ริงชีวิต (%) และอายุขัย ($t_{50\%}$) ที่ 25°C ของแอนโพร์โไฟฟ์ที่ประมาณได้จากสมการ Arrhenius คิดเป็น 7.83 และ 0.87 ปี ตามลำดับ

ปฏิกิริยาหลักในการสลายตัวของแอนโพร์โไฟฟ์ตามรายงานการเร่งการสลายตัวด้วยความร้อน ข้างต้นเป็นปฏิกิริยาการสูญเสียน้ำ (dehydration) โดยมีผลิตภัณฑ์หลักคือตืออกซีไดด์ไฮดรօแอนโพร์ (3) แต่ในการกลับกัน จากการรายงานความคงตัวของแอนโพร์โไฟฟ์ในสารละลายในสภาวะเร่งโดย Wongkittipong et al (2004) จลนศาสตร์การสลายตัวตามสภาวะตั้งกล่าวเป็นจลนศาสตร์อันดับหนึ่ง โดยมีปฏิกิริยาการสลายตัวหลักเป็นปฏิกิริยาการแตกหัก (hydrolysis)

ในขณะที่ผลการศึกษาในสารบริสุทธิ์ตามรายงานข้างต้นมีความคงที่ และสอดคล้องกับข้อกำหนดตามเกล็ดตัวรับ การศึกษาความคงตัวของแอนโพร์รวมถึงอนุพันธ์แอลกอฮอล์ในสมุนไพรพื้นเมืองไทย โดยเฉพาะเมื่อศึกษาในสภาวะการเก็บรักษาในรูปผงสมุนไพรแห้งกลับให้ข้อสรุปที่ยังไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น จากการศึกษาการสลายตัวของอนุพันธ์ไดเทอร์บีนในผงสมุนไพรพื้นเมืองไทยแห้งโดย Pholphana et al (2004) ผลการศึกษาในขั้นต้นสามารถสรุปได้อย่างชัดเจนว่า อนุพันธ์ไดเทอร์บีนในพื้นเมืองไทยมีการเปลี่ยนแปลงปริมาณและสัดส่วนอย่างรวดเร็วและสอดคล้องกับข้อกำหนดโดยเกล็ดตัวรับจริง แต่อัตราการเปลี่ยนแปลงที่สามารถกวัดได้ไม่คงที่ และไม่สามารถประเมินจลนศาสตร์การสลายตัวที่แม่นยำได้ นอกจากรูปอนุพันธ์ไดเทอร์บีนบางชนิดมีปริมาณเพิ่มขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป ซึ่งในทางหนึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาโดย

Lomlim et al (2003) ที่ระบุว่าแผนโครงการไฟไอล์ดเปลี่ยนแปลงไปต่ออักษรไทยให้เป็นโครงการไฟไอล์ดในสภาวะการสลายตัวในรูปแข็งเนื่องจากความร้อน แต่ในทางกลับกัน ผลการศึกษาดังกล่าวบ่งชี้ว่า วิธีการประเมินปริมาณสารสำคัญตามที่ระบุในเกล็ดค่ารับ อาจทำให้ไม่สามารถใช้ในการติดตามการสลายตัว และไม่สามารถใช้ปฏิเสธผลิตภัณฑ์หรือวัตถุคืนที่ไม่ผ่านมาตรฐาน

1.3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากที่ระบุข้างต้นเกี่ยวกับความไม่แน่นอนของผลการศึกษาความคงตัวของพื้นที่ชาวล่วยใจและสารออกฤทธิ์กลุ่มไดเกอร์บีนในสมุนไพรนี้ รวมถึงการขาดข้อมูลที่เป็นวิทยาศาสตร์ที่สามารถยืนยันรูปแบบและทิศทางการสลายตัวของสมุนไพรดังกล่าว ซึ่งส่งผลลบต่อการพัฒนาและส่งเสริมการใช้สมุนไพรพื้นที่ชาวล่วยใจให้เป็นที่ยอมรับในวงกว้าง รวมถึงการพัฒนาสารสำคัญจากสมุนไพรนี้ให้เข้าสู่ระบบการพัฒนาฯในแผนตัวบทกเพื่อเร่งการใช้พัฒนาอุตสาหกรรมยาและสมุนไพรในประเทศไทย การศึกษาวิจัยตามโครงการนี้จึงกำหนดวัตถุประสงค์เชิงกิจกรรมของ การวิจัยดังต่อไปนี้

1.3.1. เพื่อศึกษาจนศาสตร์การสลายตัวของแผนโครงการไฟไอล์ดในสมุนไพรพื้นที่ชาวล่วยใจ (รวมถึงอนุพันธ์ไดเกอร์บีนอื่น ในกรณีที่เป็นไปได้) ในสภาวะของแม่น้ำภายใต้สภาวะเร่งด่วนร้อน

1.3.2. เพื่อประเมินตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสลายตัวตามที่ระบุในข้อ 1.3.1. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ค่าครึ่งชีวิตและอายุชั้นของสมุนไพรพื้นที่ชาวล่วยใจ

1.3.3. ในกรณีที่เป็นไปได้ จะศึกษาผลลัพธ์ของการสลายตัวของสมุนไพรพื้นที่ชาวล่วยใจภายใต้ความร้อนรวมถึงการศึกษาปฏิกริยาการสลายตัวและผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการสลายตัวนั้น